

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010516
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8320010516.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. a JUDr. Lucie Bašistovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 2.12.2025, v trestnej veci proti obž. A. B. C. a spol. pre zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona v znení účinnom do 5.8.2024, o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/31/2020 zo dňa 06.06.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku z r u š u j e napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

Podľa § 290 ods. 1 Tr. poriadku za použitia § 281 ods. 1 Tr. poriadku z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku z a s t a v u j e trestné stíhanie 1/ obžalovanej A. B. C., nar. XX.X.XXXX v D., trvale bytom E. XXXX/X, D. a 2/ obžalovaného A. A., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, C., pre skutok právne kvalifikovaný v obžalobe ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, u obžalovaného A. A. spáchaného formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, ktorého sa mali dopustiť tak, že

obž. A. B. C. ako zodpovedná osoba podnikateľského subjektu pod obchodným menom A., C., so sídlom A. XX, D., IČO:XXXXXXXX, registrovaný ako platca DPH s daňovým identifikačným číslom C., podala na miestne príslušný Daňový úrad v D. dňa 28.02.2013 dodatočné daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie august 2012, v ktorom uviedla nadmerný odpočet vo výške 190.000,- eur, pričom správca dane v priebehu vykonanej kontroly zistil, že tento nadmerný odpočet si uplatnila na základe nepravdivej faktúry č. F. XXXXX/X zo dňa 01.08.2012 od spoločnosti G. C., C. so sídlom D. XXX/XX, C., IČO: XXXXXXXX, ktorej konateľom bol v tom čase obvinený A. A., na sumu 1.140.000,- eur, z toho DPH vo výške 190.000,- eur za predaj nehnuteľného majetku na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 01.08.2012, kde podpisy na tejto zmluve boli úradne overené až dňa 05.03.2013 a aj vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený až rozhodnutím č. H. XXX/XX zo dňa 08.04.2013, kde táto zmluva bola uzatvorená účelovo len z dôvodu uplatnenia nadmerného odpočtu DPH, pričom doposiaľ ani nebola uhradená celková kúpna cena v zmysle uvedenej zmluvy, čím si takto pod zámienkou kúpy nehnuteľností dodatočným daňovým priznaním podaným až dňa 28.02.2013 za zdaňovacie obdobie august 2012 za pomoci obv. A. A. neoprávnene uplatnila odpočet DPH vo výške 190.000,- eur za obdobie 08/2012 ešte pred účinnosťou od 01.10.2012 zákona č. 246/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v § 69 ods. 12 písm. c), kde platiteľ, ktorý je príjemcom plnenia od iného platiteľa, je povinný platiť daň vzťahujúcu sa na dodanie nehnuteľnosti alebo jej časti v tuzemsku, ktorú sa dodávateľ rozhodol zdaňovať podľa § 38 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, zároveň s poukazom na § 87 ods. 1 písm. e) Trestného zákona zastavil trestné stíhanie obžalovaných 1) A. B. C. a 2) A. A., pre skutok v obžalobe Okresnej prokuratúry Humenné sp. zn. 2Pv/446/18 zo dňa 30.07.2020

kvalifikovaný ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, v prípade obžalovaného A. formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

- obv. A. B. C. ako zodpovedná osoba podnikateľského subjektu pod obchodným menom A., C., so sídlom A. XX, D., IČO:XXXXXXXX, registrovaný ako platca DPH s daňovým identifikačným číslom C., podala na miestne príslušný Daňový úrad v D. dňa 28.02.2013 dodatočné daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie august 2012, v ktorom uviedla nadmerný odpočet vo výške 190.000 eur, pričom správca dane v priebehu vykonanej kontroly zistil, že tento nadmerný odpočet si uplatnila na základe nepravdivej faktúry č. F. XXXXX/X zo dňa 01.08.2012 od spoločnosti G. C., C.I.,J. so sídlom D. XXX/XX, C., IČO: XXXXXXXX, ktorej konateľom bol v tom čase obvinený A. A., na sumu 1.140.000 eur, z toho DPH vo výške 190.000 eur za predaj nehnuteľného majetku na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 01.08.2012, kde podpisy na tejto zmluve boli úradne overené až dňa 05.03.2013 a aj vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený až rozhodnutím č. H. XXX/XX zo dňa 08.04.2013, kde táto zmluva bola uzatvorená účelovo len z dôvodu uplatnenia nadmerného odpočtu DPH, pričom doposiaľ ani nebola uhradená celková kúpna cena v zmysle uvedenej zmluvy, čím si takto pod zámienkou kúpy nehnuteľností dodatočným daňovým priznaním podaným až dňa 28.02.2013 za zdaňovacie obdobie august 2012 za pomoci obv. A. A. neoprávnene uplatnila odpočet DPH vo výške 190.000 eur za obdobie 08/2012 ešte pred účinnosťou od 01.10.2012 zákona č. 246/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v § 69 ods. 12 písm. c), kde platiteľ, ktorý je príjemcom plnenia od iného platiteľa, je povinný platiť daň vzťahujúcu sa na dodanie nehnuteľnosti alebo jej časti v tuzemsku, ktorú sa dodávateľ rozhodol zdaňovať podľa § 38 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty,

pretože trestné stíhanie pre zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v prípade obž. A. formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v znení účinnom do 05.08.2024 je premlčané.

Proti uvedenému uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote okresný prokurátor sťažnosť, ktorú dodatočne aj písomne odôvodnil. V dôvodoch sťažnosti uviedol, že sa nemôže stotožniť so závermi Okresného súdu Humenné, ktoré konštatoval v odôvodnení uznesenia, že došlo k premlčaniu trestného stíhania obžalovaných A. B. C. a A. A. v zmysle novely Trestného zákona účinnej od 06.07.2024, ako aj vzhľadom na ďalšie ustanovenia Trestného zákona týkajúce sa uplynutia premlčacej doby a nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 3/2024 zverejneného v Zbierke zákonov pod č. 215/2024 Z. z. dňa 06.08.2024. Podľa sťažovateľa súd pri vydaní predmetného uznesenia o zastavení trestného stíhania nerešpektoval ustanovenia článkov 325 ods. 1, ods. 2 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev (tzv. PIF dohovor), v zmysle ktorého Slovenská republika ako členský štát Európskej únie je povinný prijať nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie potrestania páchatel'ov vážnych podvodov s dopadom na finančné záujmy Európskych spoločenstiev. V zmysle PIF dohovoru vážnym podvodom je podvod, týkajúci sa minimálnej sumy 50.000,- eur (a vyššej). Za vážny sa však považuje aj podvod, týkajúci sa nižšej sumy a to za predpokladu, že je spáchaný za okolností, ktoré jeho vážnosť zvyšujú. Ide v zásade o okolnosti podmieňujúce použitie vyššej trestnej sadzby (páchanie činu závažnejším spôsobom konania, z osobitného motívu, páchanie činu v recidíve a pod.). Vo všetkých spomenutých prípadoch, v ktorých je dôvodné podvod v zmysle práva Európskej únie kvalifikovať ako vážny, nie je možné spätne znegovať hmotnoprávne účinky úkonu vznesenia obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedené úvahy sa vzťahujú na prípady podvodov spáchaných do 05.07.2019 (vrátane), keďže s účinnosťou od 06.07.2019 bol PIF dohovor nahradený PIF smernicou (smernicou EP a Rady EÚ 2017/1371), ktorá nanovo definuje kritérium závažnosti činu, postihujúceho finančné záujmy EÚ. Z článku 2 ods. 2 PIF smernice vyplýva, že v súvislosti s príjmami z vlastných zdrojov založených na DPH sa táto smernica uplatňuje len v prípadoch závažných trestných činov proti spoločnému systému DPH. Takéto trestné činy sa na účely tejto smernice považujú za závažné, ak úmyselné konanie alebo opomenutie vymedzené v článku 3 ods. 2 písm. d) sa týkajú územia dvoch alebo viacerých členských štátov únie a spôsobujú celkovú škodu najmenej 10.000.000,- eur. S ohľadom na takto koncipované kritéria závažnosti podvodu je podľa sťažovateľa aktuálne účinná vnútroštátna úprava inštitútu premlčania trestného stíhania prísnejšia ako úprava EÚ, preto je aplikovateľná aj z pohľadu ochrany finančných záujmov Európskej únie. Vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora EÚ je in fine na mieste dospieť k presvedčeniu, že táto nie je aplikovateľná na akékoľvek, ale výhradne na závažné

trestné činy poškodzujúce finančné záujmy EÚ. V prípade, že vnútroštátny súd dospeje k záveru, že uplatnenie vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa prerušenia premlčania by malo za následok, že skutkové okolnosti zakladajúce trestný čin závažného podvodu nebudú v značnom počte prípadov potrestané preto, že tieto skutkové okolnosti sa premlčia skôr, ako sa bude môcť konečným rozhodnutím uložiť trest stanovený zákonom, tak treba konštatovať, že opatrenia stanovené vnútroštátnym právom v rámci boja proti podvodom a iným nelegálnym činnostiam poškodzujúcim iné finančné záujmy únie, nemožno považovať za účinné a odstrašujúce, čo je nezlučiteľné s článkom 325 ods. 1 ZFEÚ, článkom 2 ods. 1 Dohovoru PIF, ako aj smernicou 2006/112 v spojení s článkom 4 ods. 3 Zmluvy o EÚ (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 08.09.2015, Taricco a i, C-105/14, EU:C:2015:555, bod 47). Sťažovateľ má za to, že predmetné uznesenie o zastavení trestného stíhania z dôvodu neprípustnosti trestného stíhania v dôsledku premlčania opierajúce sa o ústavne súladnú interpretáciu a aplikáciu ustanovení § 87 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a § 87 ods. 3 písm. a), ods. 4 Trestného zákona (účinného od 06.08.2024) v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 Trestného zákona (účinného od 06.08.2024) je v rozpore s dôsledkami tzv. eurokonformného výkladu označenej legislatívy, ktorý sú vzhľadom na členstvo Slovenskej republiky v Európskej únii a na ňom založenú prednosť práva EÚ povinné pri jeho uplatňovaní zohľadniť všetky vnútroštátne orgány verejnej moci. Zásada prednosti a aplikačnej relevancie práva EÚ ukladá všetkým orgánom členských štátov (osobitne v prípade výskytu akéhokoľvek normatívneho stretu) povinnosť priznať plný účinok jednotlivým normám EÚ na ich území, na ktorých právo členských štátov nemôže mať žiadny vplyv. Od tejto zásady sa odvíjajúca kategorická požiadavka eurosúladného (tzv. harmonického) výkladu vnútroštátneho práva každému vnútroštátnemu orgánu ukladá v čo najväčšej možnej miere interpretovať a aplikovať vnútroštátne právo v súlade s požiadavkami primárneho i sekundárneho práva EÚ a v rámci svojich právomocí zaistiť jeho plnú účinnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa tak pri vyhodnocovaní uplatniteľnosti ustanovenia § 87 ods. 3 písm. a), ods. 4 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 v spojení s ustanovením § 2 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 v posudzovanom prípade nemožno obmedziť výlučne na jej vnútroštátne aspekty, ale je potrebné skúmať, či na ňu nemá eventuálny vplyv aj harmonizácia práva na úrovni EÚ, čoraz viac zasahujúca aj do oblasti trestného práva hmotného a procesného. V predmetnej trestnej veci zo strany obžalovaných A. B. C. a A. A. došlo ku spáchaniu prečinu daňového podvodu (vzhľadom na novelu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024) dňa 28.02.2013 podaním na miestne príslušnom Daňovom úrade v D. dodatočného daňového priznania DPH za zdaňovacie obdobie august 2012, v ktorom došlo k neoprávnene uplatnenému nadmernému odpočtu vo výške 190.000,- eur, a tak sa podľa sťažovateľa na takéto protiprávne konanie vzťahuje tzv. PIF dohovor účinný do 05.07.2019 (Dohovor o ochrane finančných záujmov Európskych spoločností) v spojení so Zmluvou o fungovaní EÚ. Vzhľadom na výšku škody v sume 190.000,- eur v zmysle uvedeného PIF dohovoru sa jedná o vážny podvod a vzhľadom k tejto skutočnosti je podľa sťažovateľa neprípustné zastavenie trestného stíhania s poukazom na § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, súčasne s poukazom na § 87 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v danej trestnej veci uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/31/2020 zo dňa 06.06.2025. Vzhľadom na vyššie uvedené teda navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil uznesenie Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/31/2020 zo dňa 06.06.2025 a vrátil predmetnú trestnú vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Humenné s právnym názorom, že vo veci je neprípustné zastavenie trestného stíhania z dôvodov uvedených v predmetnom uznesení.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal krajský súd v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzalo, a dospel k záveru, že aj keď sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná, tak je potrebné opraviť nesprávne použité ustanovenia Trestného poriadku.

Okresný súd správne poukázal na to, že v priebehu konania o obžalobe pred súdom došlo k zmenám Trestného zákona, ktoré významne ovplyvnili právnu kvalifikáciu žalovaného skutku, ako aj dĺžku doby premlčania trestného stíhania.

Obžalobou žalované konanie obžalovanej A. B. C., pri ktorom jej pomáhal spoluobžalovaný A. A., spočívalo v podstate v tom, že dňa 28.02.2013 za spoločnosť A., C. dodatočným daňovým priznaním za zdaňovacie obdobie august 2012 neoprávnene uplatnila nadmerný odpočet DPH vo výške 190.000,- eur. Keďže podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom do 5.8.2024 nadmerný odpočet DPH v tejto výške predstavoval uplatnenie vo veľkom rozsahu, správne prokurátor v obžalobe podanej na súd 03.08.2020 kvalifikoval takéto konanie ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona,

za ktorý bola Trestným zákonom do 5.8.2024 určená trestná sadzba odňatia slobody na 7 rokov až 12 rokov.

V priebehu súdneho konania o obžalobe prokurátora však došlo k zmenám Trestného zákona, v dôsledku ktorých došlo ku skráteniu premlčacích dôb.

S účinnosťou od 6.8.2024 zákonmi č. 40/2024 Z.z. a č. 214/2024 Z.z. došlo v Trestnom zákone k zmenám vo výške rozsahu činu tak, že suma 190.000,- eur už predstavuje iba väčší rozsah spáchania činu. V dôsledku toho je možné žalované konanie právne kvalifikovať len ako prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 3 roky. Keďže v nadväznosti na to došlo aj ku skráteniu dĺžky dôb premlčania trestného stíhania, tak v záujme ochrany finančných záujmov Európskej únie v § 87 ods. 7 vo vzťahu k trestnému činu daňového podvodu došlo súčasne k úprave premlčania, a to k takej, že ak sa zákonom skráti premlčacia doba v prípade trestného činu podľa § 277a, ktorého spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie, ktorej plynutie bolo prerušené podľa odseku 3 pred nadobudnutím účinnosti takeého zákona, účinky prerušenia premlčania trestného stíhania, ako aj účinky úkonov podľa odseku 3 písm. a) (vznesenie obvinenia a po ňom nasledujúcimi riadnymi úkonmi) zostávajú zachované, aj keby v čase prerušenia premlčania trestného stíhania bolo trestné stíhanie podľa takeého zákona už premlčané.

Následne však s účinnosťou od 17.12.2024 zákonom č. 353/2024 Z. z. bolo uvedené znenie § 87 ods. 7 Tr. zákona upravené zúžením zoznamu trestných činov poškodzujúcich finančné záujmy Európskej únie tak, že pokiaľ ide o trestný čin daňového podvodu vzťahuje sa len na § 277a ods. 3 Tr. zákona (teraz § 87 ods. 8). Zákonodarcu odôvodnil túto zmenu vykonaním hĺbkovej analýzy preukazujúcej, že viaceré trestné činy, ktoré boli doteraz považované za transpozičné, predstavovali nadharmonizáciu.

Pri zisťovaní toho, či v predmetnej veci podľa § 87 ods. 8 Tr. zákona účinky prerušenia premlčania trestného stíhania, ako aj účinky úkonov podľa odseku 3 písm. a) § 87 zostávajú zachované, aj keby v čase prerušenia premlčania trestného stíhania bolo trestné stíhanie podľa takeého zákona už premlčané, je potrebné vychádzať z ust. § 2 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, pričom ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Trestnosťou činu sa pritom rozumie možnosť, že páchatel' bude pre určitý trestný čin odsúdený, t.j. po podaní obžaloby bude pre tento trestný čin uznaný za vinného a uložený mu bude trest či iná trestná sankcia. Sú to teda všetky podmienky relevantné pre výrok o vine a o treste, prípadne o ochrannom opatrení. Trestnosť činu sa pritom posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, kým podľa neskoršieho zákona len vtedy, keď je to pre páchatel'a priaznivejšie. Použitie nového práva je však potrebné posudzovať ako celok, aby konečný výsledok bol pre páchatel'a priaznivejší. Potrebné je hodnotiť starý a nový zákon ako z hľadiska ustanovení osobitnej časti, tak aj so zreteľom na ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona. Pri posúdení otázky, ktorý zákon použiť, teda nemôže ísť len o porovnanie trestných sankcií starého a nového zákona. Pritom je rozhodujúci výsledok porovnania trestov, ktoré by boli pri použití zákonov ako celkov páchatel'ovi za konkrétnych posudzovaných okolností uložené (R 11/1991).

Porovnaním trestnoprávných úprav od spáchania stíhaného trestného činu daňového podvodu podľa § 277a Tr. zákona po súčasnosť je zrejmé, že ako celok je pre obžalovaných najpriaznivejšia úprava v Trestnom zákone účinnom od 17.12.2024. Podľa nej je konanie obžalovaných len prečinom podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 3 roky. Okrem priaznivejšej trestnej sadzby je potrebné poukázať tiež na kratšiu premlčaciu dobu, ako aj na to, že trestný čin obžalovaných podľa tejto úpravy nepatrí do katalógu trestných činov, pri ktorých v zmysle § 87 ods. 8 Tr. zákona účinky prípadného prerušenia premlčania trestného stíhania a úkonov podľa odseku 3 písm. a) zostávajú zachované aj v prípade, že by v čase prerušenia premlčania trestného stíhania bolo trestné stíhanie podľa takeého zákona už premlčané.

Uvedeným úvahám zodpovedá stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Tpj 129/2024 z 28.11.2024, podľa ktorého z ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona pri jeho výklade v súlade s čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť posúdiť trestnosť činu a uložiť

trest podľa neskôr účinného zákona, ak je pre páchatel'a priaznivejší než zákon účinný v čase, keď bol čin spáchaný. Imanentnou súčasťou trestnosti činu je premlčanie trestného stíhania, čo v prípade skrátenia premlčacích dôb zmenou zákona (ich samotnou úpravou alebo ako dôsledok zmeny inej časti zákona) znamená, že hmotnoprávne účinky prerušenia premlčania trestného stíhania podľa § 87 ods. 3 Trestného zákona, spočívajúce v začatí novej premlčacej doby podľa § 87 ods. 4 Trestného zákona, zostávajú zachované iba vtedy, ak k úkonom alebo skutočnostiam spôsobujúcim prerušenie premlčania trestného stíhania došlo pri ich spätnom posudzovaní v skrátenej, a teda pre páchatel'a priaznivejšej premlčacej dobe. To ale neplatí pri trestných činoch taxatívne vypočítaných v ustanovení § 87 ods. 7 Trestného zákona (teraz § 87 ods. 8), ak ich spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie, keďže toto zákonné ustanovenie v súlade s čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky reflektuje judikatúru Súdneho dvora Európskej únie presadzujúcu požiadavku európskeho práva na ochranu finančných záujmov Európskej únie; takáto osobitná úprava (lex specialis) nemá širší presah a nemení obsah a rozsah inštitútu premlčania trestného stíhania, a to ani v kontexte § 2 ods. 1 Trestného zákona (čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky).

K námietkam prokurátora o potrebe uplatniť v danej veci čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane finančných záujmov Európskych spoločností, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tento dohovor bol nahradený smernicou EP a Rady EÚ 2017/1371 z 5.7.2017. Ako správne poukázal v sťažnosti prokurátor, táto smernica sa v súvislosti s príjmami z vlastných zdrojov založených na DPH uplatňuje len v prípadoch závažných trestných činov proti spoločnému systému DPH, pričom trestné činy proti spoločnému systému DPH sa na účely tejto smernice považujú za závažné, ak úmyselné konanie alebo opomenutie vymedzené v článku 3 ods. 2 písm. d) sa týkajú územia dvoch alebo viacerých členských štátov Únie a spôsobujú celkovú škodu najmenej 10 000 000 eur. Premlčanie sa považuje za hmotnoprávny inštitút, ktorý je súčasťou pojmu trestnosť činu. Preto pri posudzovaní, ktorá právna úprava trestnosti činu je pre páchatel'a priaznivejšia sa musí prihliadať aj na predpisy Európskej únie či medzinárodného práva, ktoré môžu premlčanie trestného stíhania ovplyvniť. Aj z hľadiska týchto predpisov je pre obžalovaných priaznivejšia v súčasnosti (ako aj 17.12.2024) platná úprava v smernici 2017/1371.

Podľa § 87 ods. 1 Tr. zákona účinného od 17.12.2024, ak tento zákon neustanovuje inak, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je

- a) tridsať rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon dovoľuje uložiť trest odňatia slobody na doživotie,
- b) pätnásť rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou desať rokov,
- c) desať rokov, ak ide o ostatné zločiny,
- d) päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky,
- e) tri roky pri ostatných prečinoch.

Podľa § 87 ods. 3 Tr. zákona účinného od 17.12.2024, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje

- a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi riadnymi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu obvineného, okrem prípadu, ak obvinenie bolo následne zrušené, alebo
- b) ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe nový trestný čin, za ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Podľa § 87 ods. 4 Tr. zákona, prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

Keďže v predmetnej trestnej veci ide o prečin, za ktorý Trestný zákon dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou 3 roky, trestnosť činu podľa § 87 ods. 1 písm. e) Tr. zákona zaniká uplynutím premlčacej doby troch rokov. Žalovaný trestný čin bol spáchaný 28.02.2013, pričom obvinenie bolo obžalovaným A. B. C. a A. A. vznesené 11.06.2019, teda po viac ako šiestich rokoch od jeho spáchania. Premlčacia doba tak plynula od 28.02.2013 do 28.02.2016. V priebehu tejto premlčacej doby ani jeden z obžalovaných trestný čin nespáchal (A. B. C. sa nedopustila žiadneho trestného činu a A. A. sa dopustil trestného činu ešte pred začatím premlčacej doby a hľadá sa na neho, akoby odsúdený nebol).

Vzhľadom na to, že nebola zistená ani iná skutočnosť, pre ktorú by bola premlčacia doba prerušená, alebo pre ktorú by spočívala, k jej uplynutiu došlo 28.02.2016.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané.

Podľa § 281 ods. 1 Tr. poriadku, súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1.

Podľa § 290 ods. 1 Tr. poriadku, ak vyjde najavo mimo hlavného pojednávania niektorá z okolností odôvodňujúcich zastavenie trestného stíhania podľa § 281 ods. 1 alebo 2 alebo prerušenie trestného stíhania podľa § 283 ods. 1, 2 alebo 5, súd trestné stíhanie zastaví alebo preruší.

Keďže došlo k premlčaniu trestného stíhania, tak súd nemal inú možnosť, len zastaviť trestné stíhanie z dôvodu uvedeného v § 9 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku. Postupovať tak mohol však už len podľa ust. § 281 ods. 1 a § 290 ods. 1 Tr. poriadku, pretože už dávno je za štádiom preskúmania obžaloby podľa § 241 Tr. poriadku. Od nariadenia hlavného pojednávania 20.01.2021 na deň 15.04.2021, na ktorom bola prednesená obžaloba, bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, a dokonca už aj rozhodnuté rozsudkom a jeho zrušení v odvolacom konaní. Okolnosť odôvodňujúca zastavenie trestného stíhania teda vyšla najavo mimo hlavného pojednávania v štádiu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Preto okresný súd už nemohol zastaviť trestné stíhanie podľa § 241 ods. 1 písm. c) a § 215 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku, ale len postupom podľa § 281 ods. 1 a § 290 ods. 1 Tr. poriadku.

Teda len z dôvodu opravy tejto formálnej chyby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že trestné stíhanie obžalovaných pre neprípustnosť trestného stíhania v dôsledku jeho premlčania zastavil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.